

På den 35. internationale arbejdskonference i Genève i 1952 vedtoges den som bilag til forslaget aftrykte konvention nr. 102 vedrørende minimumsnormer for social tryghed.

I konventionen fastsættes minimumsnormer for følgende grene af sociallovgivningen:

Læge- og hospitalsbehandling,
dagpenge under sygdom,
arbejdsløshedsunderstøttelse,
aldersrente,
erstatning for tilskadekomst under arbejdet,
familieydelse,
moderskabsydelse,
invalidere og
efterladteerstatning.

For at en medlemsstat kan ratificere konventionen, må dens lovgivning opfylde de i konventionen fastsatte bestemmelser for mindst 3 af ovennævnte 9 grene af sociallovgivningen, og af disse 3 skal mindst 1 vedrøre enten arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, invaliderente eller efterladteerstatning.

Ved at ratificere konventionen forpligter man sig til, indtil konventionen i sin helhed eller det pågældende afsnit i overensstemmelse med konventionens artikel 82 måtte være opsagt, at opretholde de minimumsnormer for social tryghed, der er fastsat i de afsnit af konventionen, medlemslandet har tiltrådt.

Konventionen kræver, dels at retten til ydelserne mindst skal omfatte en nærmere fastsat personkreds, dels at ydelserne, hvor der er tale om en pengeydelse, mindst skal udgøre et vist beløb, nemlig en nærmere fastsat procent af en ufaglært, mandlig industriarbejders løn.

Dansk lovgivning opfylder de krav, der stilles med hensyn til 4 grene af sociallovgivningen, nemlig i afsnittene om læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Danmark vil således uden lovændring kunne tiltræde disse 4 afsnit af konventionen. Danmark kan derimod